

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Ing. Lee Louda, insolvenční správce** upadnuvšího dlužníka L. K., zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 4. 2011, č. j. 3144/11-1101-702729, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2012, č. j. 30 Af 94/2011 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jakuba Hajdučíka, advokáta se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 4. 2011, č. j. 3144/11-1101-702729. Zmíněné finanční ředitelství tímto rozhodnutím zamítlo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 15. 10. 2010, č. j. 218450/10/303919708182, kterým byl upadnuvší dlužník L. K. prostřednictvím insolvenčního správce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení daňové povinnosti ve výši 12 970 Kč. Prodlení se týkalo daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009.

Krajský soud ve svém rozsudku nepřisvědčil námitce, že úrok z prodlení měl být předepsán přímo insolvenčnímu správci, nikoli samotnému daňovému subjektu, jak se stalo. Podle § 38h odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době, byl stěžovatel povinen odvést úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být na daň sraženy, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla. Zálohy za měsíce říjen, listopad a prosinec 2009 však nebyly odvedeny a v návaznosti na to správce daně předepsal úrok z prodlení. Postupoval přitom správně, když jej předepsal daňovému dlužníku, a nikoli insolvenčnímu správci.

Na hmotněprávním postavení daňového subjektu se totiž prohlášením konkursu nic nemění a daňový subjekt i nadále zůstává daňovým dlužníkem. Prohlášením konkursu na majetek daňového subjektu však dochází k omezení jeho dispozičních oprávnění ve smyslu § 246 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „insolvenční zákon“). Toto omezení se pak promítá v rovině práva procesního, a tudíž i v rovině daňového řízení, do kterého vstupuje osoba insolvenčního správce. Projevem omezení dispoziční volnosti daňového dlužníka v úpadku je přechod práv a povinností, které jinak dle daňových předpisů přísluší daňovému dlužníkovi, na insolvenčního správce v případě, že tato práva a povinnosti souvisejí s majetkovou podstatou. Krajský soud v dané souvislosti *mutatis matandis* odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, publikovaný pod č. 713/2005 Sb. NSS (všechna zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Podle § 9a již zrušeného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), měl insolvenční správce obdobná práva a povinnosti v daňovém řízení jako daňový dlužník v úpadku. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“), má insolvenční správce dokonce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt. Proto bylo povinností správce daně doručovat insolvenčnímu správci rozhodnutí v daňovém řízení, což se také stalo. Bez ohledu na insolvenční řízení to však byl daňový subjekt, proti němuž směřovaly sankce stanovené zákonem o správě daní a poplatků.

Krajský soud pak uzavřel, že uplatněná žalobní námitka nebyla důvodná, jelikož veškeré daňové povinnosti i po prohlášení konkursu stíhají nadále daňový subjekt, a nikoli insolvenčního správce. Soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel se s rozsudkem krajského soudu neztotožnil a podal proti němu kasační stížnost, v níž namítl, že krajský soud se nesprávně opíral o dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, která však byla pro danou věc nepoužitelná, jelikož se vztahovala ke zrušenému zákonu č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“), a ke zrušenému zákonu o správě daní a poplatků.

Krajský soud dále dle kasační stížnosti opomněl aplikovat § 40 odst. 1 insolvenčního zákona, podle něhož insolvenční správce vždy jedná svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou. Dle stěžovatele jednání svým jménem znamená, že když žalovaný ukládá povinnosti a přiznává práva, pak je musí uložit insolvenčnímu správci, a nikoli dlužníkovi. Na tom nic nemění ani § 20 odst. 3 daňového

řádu, protože stanoví jen rozsah práv a povinností insolvenčního správce, nikoli osobu, která tato práva nese. V daném ohledu stěžovatel odkázal na komentářovou literaturu (Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář. I. díl*. Praha : Wolters Kluwer, a. s., 2011, s. 125), kde se uvádí, že osoby uvedené v § 20 odst. 3 daňového řádu *de facto* nastupují do postavení daňového subjektu, tj. jednají za daňový subjekt, jako by jím samy byly.

Konečně pak dle stěžovatele lze ke shodnému názoru dospět i s ohledem na § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), dle něhož žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat ten, kdo tvrdí, že byl na *svých* právech zkrácen přímo napadeným rozhodnutím nebo v důsledku porušení *svých práv* v předcházejícím řízení. Kdyby se nejednalo o práva insolvenčního správce, ale dlužníka, nebyl by insolvenční správce vůbec oprávněn podat správní žalobu.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s právním posouzením krajského soudu a zdůraznil, že sdělení úroku z prodlení je deklaratorní rozhodnutí, které se v dané věci týkalo pohledávek za majetkovou podstatou, jejichž uspokojení není vyloučeno kdykoli v průběhu insolvenčního řízení. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V nynější věci byl v záhlaví platebního výměru na úrok z prodlení i rozhodnutí o odvolání proti němu uveden daňový subjekt L. K. Rozhodnutí byla doručována insolvenčnímu správci tohoto subjektu. Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda měl být úrok z prodlení předepsán daňovému dlužníku, k čemuž dospěl krajský soud i finanční orgány, či insolvenčnímu správci, jak tvrdil stěžovatel.

Krajský soud zhodnotil, že na hmotněprávním postavení daňového subjektu se prohlášením konkursu nic nemění a daňový subjekt i nadále zůstává daňovým dlužníkem. K § 246 insolvenčního zákona krajský soud poznamenal, že toto ustanovení se týká omezení dispozičních oprávnění dlužníka s majetkovou podstatou, jehož projevem je přechod výkonu práv a povinností, které přísluší dlužníku a které souvisí s majetkovou podstatou, na insolvenčního správce.

Krajský soud při svém hodnocení vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týkala zákona o konkursu a vyrovnání ve vztahu k zákonu o správě daní a poplatků, konkrétně z rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, publikovaného pod č. 713/2005 Sb. NSS. Zde bylo konstatováno: „*Účinky prohlášení konkursu uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání znamenají, že na správce konkursní podstaty přechází dispoziční oprávnění nakládat s majetkem konkursní podstaty. V důsledku toho ovšem úpadce nepřestává být účastníkem hmotněprávních vztahů a na jeho místo nenastupuje správce konkursní podstaty; úpadce je i nadále např. věřitelem či dlužníkem pohledávek a vlastníkem majetku, nesmí s nimi však disponovat (u vlastnického práva mu zůstává tzv. holé vlastnictví – nuda proprietas). Co se týče majetku, jenž do podstaty nenáleží, nejsou úpadcovy dispozice omezeny vůbec. Smyslem omezení úpadcovy dispoziční volnosti je zabránit tomu, aby mohl konkursní věřitele poškozovat.* [...] *Na hmotněprávním postavení úpadce se nic nemění potud, že i nadále zůstává daňovým dlužníkem, a proto správce daně vyměřuje daň jemu a nikoliv správci konkursní podstaty. U daňového subjektu ovšem dochází k omezení jeho dispozičních oprávnění ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání, což se nutně promítne i v rovině procesní v daňovém řízení, do něhož vstupuje jako tzv. třetí osoba podle § 7 odst. 2 písm. e) daňového řádu* [míněn zákon o správě daní a poplatků, pozn. NSS] *správce konkursní podstaty. Jako projev omezení dispoziční volnosti úpadce přechází na správce konkursní podstaty v souladu s § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které mj. i podle daňových předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. To platí jak pro výkon subjektivních práv a povinností hmotných, tak i procesních. Správce konkursní podstaty má proto v daňovém řízení stejná práva jako měl úpadce*...“ Krajský soud pak uvedl, že to byl stále daňový subjekt, vůči kterému směřovaly sankce stanovené zákonem o správě daní a poplatků, a dodal, že insolvenční správce se po prohlášení konkursu na majetek daňového dlužníka nestává jeho jakýmsi *alter egem*, neboť k přechodu daňové povinnosti z daňového subjektu na subjekt odlišný dochází pouze ve vztahu k dědici nebo právnímu nástupci právnické osoby.

Stěžovatel namítl, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož vycházel krajský soud, se zabýval již zrušeným zákonem o konkursu a vyrovnání a již zrušeným zákonem o správě daní a poplatků, proto jej považuje za nepoužitelný na danou věc.

K zákonu o správě daní a poplatků lze uvést, že platební výměr Finančního úřadu ve Zlíně byl vydán na základě tohoto zákona. K zákonu o konkursu a vyrovnání Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná skutečnost, že určitý judikát vycházel z již zrušeného zákona, který byl nahrazen novým, nemusí bez dalšího značit, že závěry takového judikátu nejsou relevantní i ve vztahu k nové úpravě. Podstatné v daném smyslu je to, zda se změnou zákona došlo též ke změně příslušné právní regulace, nebo zda do nového zákona byla pouze převzata původní úprava. Pokud by došlo pouze k převzetí původní úpravy bez jejích významnějších změn, není důvodu původní judikaturu neaplikovat i v podmínkách nového zákona.

Stěžovatel přitom v kasační stížnosti vůbec nepoukázal na žádné odlišnosti původní právní úpravy v zákoně o konkursu a vyrovnání a nové právní úpravy v insolvenčním zákoně týkající se krajským soudem posuzované otázky. Nejvyšší správní soud naopak konstatuje, že právní úprava v § 14 odst. 1 písm. a) a § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání, která především stála v základu právního hodnocení Nejvyššího správního soudu

ve zmíněném rozsudku ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, je obdobná té, která je nyní obsažena v § 246 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona.

Dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání: „*Prohlášení konkursu má tyto účinky: oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu.*“ Dle § 14a odst. 1 tohoto zákona: „*Prohlášením konkursu přechází na správce oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona a jiných právních předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. Správce je zejména oprávněn a povinen vykonávat akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do konkursní podstaty, rozhodovat o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti, vykonávat práva a plnit povinnosti zaměstnavatele, rozhodovat o obchodních záležitostech podniku, činit za úpadce právní úkony potřebné k provozování podniku včetně uzavírání smluv o úvěru za účelem financování vývozu poskytnutého podle zvláštního zákona po předchozím souhlasu věřitelského výboru, zajistit vedení účetnictví a plnění povinností podle předpisů o daních. Povinnosti uložené úpadci tímto zákonem tím nejsou dotčeny.*“

Citovaná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání se přitom neodchylují od úpravy v § 246 insolvenčního zákona. Dle prvního odstavce zmíněného ustanovení: „*Prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Insolvenční správce vykonává zejména akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do majetkové podstaty, rozhoduje o obchodním tajemství a jiné mlčenlivosti, vystupuje vůči dlužníkovým zaměstnancům jako zaměstnavatel, zajišťuje provoz dlužníkova podniku, vedení účetnictví a plnění daňových povinností.*“ Dle druhého odstavce daného ustanovení: „*Právní úkony podle odstavce 1, které dlužník učinil poté, co oprávnění nakládat s majetkovou podstatou přešlo na insolvenčního správce, jsou proti jeho věřitelům neúčinné ze zákona; § 235 odst. 2 se nepoužije.*“

Pouhý stěžovatelův odkaz na to, že krajským soudem odkazované rozhodnutí zdejšího soudu vycházelo ze zrušeného zákona o konkursu a vyrovnání, za daných okolností nesvědčil o pochybení krajského soudu.

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud opomněl aplikovat § 40 odst. 1, větu první, insolvenčního zákona, dle níž insolvenční správce jedná svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou.

Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s tím, že by obrat „jedná svým jménem na účet dlužníka“ znamenal, že když finanční orgán ukládá povinnosti, pak je musí uložit insolvenčnímu správci, nikoli dlužníkovi, jak tvrdil stěžovatel. Zdejší soud upřesňuje, že v nynější věci nešlo o uložení nové dosud neexistující povinnosti, ale o pouhé deklaratorní rozhodnutí, jehož obsahem bylo vyrozumění o již vzniklém úroku z prodlení (v daném ohledu se úprava v § 63 zákona o správě daní a poplatků shoduje s § 252 daňového řádu). Podstatné však je, že § 40 odst. 1, věta první, insolvenčního zákona se týká toliko účinků jednání insolvenčního správce, které jdou na účet dlužníka – dlužníkovi tak vznikají z tohoto jednání práva a povinnosti. Zřejmé však je, že ve vyrozumění o úroku z prodlení ze strany

správce daně nelze spatřovat jednání insolvenčního správce. Dané ustanovení tak pro nynější věc významné není.

Stěžovatel dále poukázal na § 20 odst. 3 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení: „*Osoby ustanovené podle zákona, které plní povinnosti stanovené daňovým subjektům, zejména osoba spravující pozůstalost, svěřenský správce a insolvenční správce, mají stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt.*“ Ani toto ustanovení ovšem nesvědčí pro stěžovatelův závěr, že úrok z prodlení měl být předepsán výhradně insolvenčnímu správci, a nikoli daňovému dlužníkovi. Citovaný § 20 odst. 3 daňového řádu se dotýká otázky, jaké postavení mají z hlediska procesního práva osoby ustanovené podle zákona, které plní povinnosti stanovené daňovým subjektům. Vymezuje, jakým způsobem je z hlediska daňového procesního práva nahlíženo na tyto osoby. Nemění se tím však obsah samotných hmotných práv či povinností daňového subjektu, dané ustanovení pouze respektuje to, že dle zvláštních zákonů mohou povinnosti stanovené daňovým subjektům v rámci daňového procesu plnit jiné osoby, přičemž při jejich plnění mají tyto osoby stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt.

Ostatně na skutečnost, že dané ustanovení směřuje do procesního daňového práva, nikoli do hmotného daňového práva, lze poukázat i vzhledem k důvodové zprávě k § 20 daňovému řádu, kde se uvádí: „*Odst. 3 reaguje na skutečnost, že správy daní se mohou namísto daňového subjektu účastnit i osoby, které disponují stejnými procesními právy, přičemž se nejedná o zastoupení. Vztah mezi daňovým subjektem a touto osobou zakládá a upravuje jiný zákon a na jeho základě vydané rozhodnutí. Z hlediska daňového procesu je na tuto osobu pohlíženo jako na daňový subjekt, pokud zákon nestanoví zúžení tohoto postavení. V praxi půjde zejména o správce dědictví a insolvenčního správce, popř. další správce ustanovené na základě zákona.*“ Důvodová zpráva je dostupná z digitálního repozitáře Poslanecké sněmovny Parlamentu na adrese http://www.psp.cz, V. volební období 2006–2010, sněmovní tisk 685/0.

V rámci závěrečné kasační námitky bylo zmíněno, že kdyby se v dané věci nejednalo o práva insolvenčního správce, ale práva dlužníka, nebyl by insolvenční správce vůbec oprávněn podat žalobu. Stěžovatel v dané souvislosti odkázal na § 65 odst. 1 s. ř. s. a zdůraznil, že se zde pojednává o zkrácení na svých právech. Dle tohoto ustanovení: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen ‚rozhodnutí‘), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro nynější věc je podstatný § 246 odst. 1, věta první, insolvenčního zákona, dle něhož prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Úrok z prodlení přitom zcela jednoznačně souvisí s majetkovou podstatou. Dále lze poukázat na § 249 odst. 1 insolvenčního zákona: „*Není-li zákonem stanoveno jinak, je osobou oprávněnou k podání žaloby nebo jiného návrhu k vymožení nároku dlužníka včetně jeho zajištění, který se týká majetkové podstaty, po prohlášení konkursu pouze insolvenční správce; návrh podaný jinou osobou soud zamítne.*“ Při výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s. tak v nynější věci není možno odhlížet od skutečnosti, že práva a povinnosti dlužníka související s majetkovou podstatou vykonává po prohlášení konkursu insolvenční správce, a to včetně podávání žalob či návrhů k vymožení nároků dlužníka, které se týkají majetkové podstaty. Právě s ohledem na úpravu

v insolvenčním zákoně bylo nutno připustit aktivní legitimaci insolvenčního správce k podání žaloby před krajským soudem.

V daném ohledu lze rovněž poznamenat, že i ve vztahu k již zrušenému zákonu o konkursu a vyrovnání byla plně akceptována žalobní legitimace konkursního správce k podání žaloby týkající se majetku patřícího do podstaty – k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 7 Afs 127/2004 - 72, kde šlo o žalobu proti rozhodnutí, kterým byl převeden přeplatek na dani z příjmů právnických osob na nedoplatek daně z přidané hodnoty.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl o vrácení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který byl uhrazen na základě výzvy Nejvyššího správního soudu k zaplacení soudního poplatku. Dle § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), [ve znění tohoto zákona do 31. 12. 2013 šlo o § 11 odst. 2 písm. q], je od soudního poplatku osvobozen insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, což je případ nynější věci. Soudní poplatek tak zaplatil někdo, kdo k tomu nebyl povinen, a proto jej zdejší soud vrátil dle § 10 odst. 1, věty první, zákona o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení soudního poplatku byla stanovena s ohledem na § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu